

ELNÖK

„...Add tudtára a te fiadnak...amit az Úr cselekedett velem, amikor kijöttem Egyiptomból.” (2Mózes 13,8)
„Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék.” (Lukács evangéliuma 22,15)

Kedves Nem Hívó és Hívó, Zsidó, Keresztény és Minden Jelző Nélküli Testvéreim, Barátaim, Támogatóink!

A zordra fordult időjárással is dacolva, virágba borult fákkal, bokrokkal megérkezett a tavasz, és közeledik az ünnep, amit ki-ki a maga módján tölt el. Sok áldást és örömet akartam kívánni ezzel a levéllel, mert pészah-húsvét üzenete mindannyiunk számára hordoz tanulságokat.

1. Az egyik üzenet, hogy *kötelességünk a szabadságot akarni* és nemcsak önmagunk számára, hanem minden embertestvérünknek, felebarátunknak. Az erről való hangos gondolkodás fiaink és leányaink miatt is örök és követelő feladat.
A hajdani egyiptomi történet világosan bemutatja, hogy „a fáraók” azt a függetlenséget, jólétet, tiszteletet, amit önmaguk számára megalapoztak vagy megkövetelnek, eszük ágában sincs másoknak biztosítani. Legkevésbé sem óhajtják megengedni mindezt a lenézett társadalmi csoportoknak, személyeknek. Magukat élet-halál urainak, isteneknek tekintik. Kényük-kedvükre alkotnak törvényeket, vagy hagyják figyelmen kívül még az önmaguk által alkotott jogszabályokat is, ha érdekük úgy kívánja. Fiaink élete sincs biztonságban az ő irányításuk alatt. Képtelenek a megtérésre vagy akár csak megváltozásra is. Megegyezni sem lehet velük. Az alkudozás közben tett látszólagos engedmények csupán a taktika részei. Hatalmukat csak megdönteni lehet, s ha erre az emberi erő kevés, Isten a maga csapásaival bizonyítja be, hogy a földi istenek a böglyök, a sáskák, a jégeső, a sötétség és a többi természeti jelenség kezelésére is alkalmatlanok. És még kevésbé tudják ezek következményeitől népüket megmenteni.
Nem hiszik el, pedig ez is örök igazság, hogy csak ideig-óráig állhatják útját a szabadság győzelmének.
2. A másik tanulság, hogy *a szabadságnak mindig ára van*. Az nem ingyenes, azért valaki mindig fizet. Egyiptomban a szabadok ajtófélfáit meg kellett festeni az áldozati bárány vérével, aztán a levágott állatot a nyomorúság kenyerével és a keserű füvekkel elfogyasztották, hogy legyen erejük a meneküléshez. Közben soha ne feledjék a rabság könnyeit és bánatát, de a bárányt sem, mely a szabadság áldozata lett. A mögöttük lévő megaláztatás tegye őket együttérzővé a mindenkori jövevények, bevándorlók szenvedésével szemben. Soha ne elutasítsák el őket, ne zárkózzanak be előlük, sőt szeressék a jövevényt, hiszen tapasztalatból tudják mit jelent idegennek és jövevénynek lenni a megalázó Egyiptomban. (5 Mózes 10,19)
Az áldozati bárány gondolatát vette át az Újszövetség is. Az ajtófélfát jelképező keresztfa vízszintes és függőleges ágán megjelenő vér „Isten ama bárányának” (János 1,29) áldozatvállalása, aki földi életében társa lett minden szegénynek, bántalmazottnak, kivetett bűnös léleknek, Aki nem azért jött, hogy igazakat hívogasson Isten közelébe (Márk 2,17), hanem hogy segítse és megváltsa a hatalmasoknak és önmaguk nyomorúságának kiszolgáltatott kisembereket.
3. A harmadik tanulság *a közösség erejéről* szól. Egyedül semmik vagyunk, és saját szenvedésünk közben leginkább azt kell felismernünk, hogy mindenki más is hasonlóképpen küszködik és hordja a szabadságában korlátozott ember szegényét és bánatát. Nem(csak) önmagunkért, hanem a köztünk leggyengébbekért is meg kell szólalnunk. Addig kell mondanunk, mint Mózesnek az egyszerű dadogásban is érthető szavakat: „engedd el népemet!” (2Mózes 5,1), míg meghajolni nem kényszerül az igazágtalan és embertelen hatalom. De az is bizonyos, hogy az áldozatvállalásig elmenő szenvedés magányossága ellenére is jó együtt lenni és együtt elfogyasztani az emlékezés vagy éppen csak a családi, baráti, testvéri közösség vacsoráját.

Kívánok hát kedves Mindannyiunknak békés és reményteli együttlétet ünnepi közösségeinkben.

Szeretettel:

Iványi Gábor

Budapest, 2015. április 4.